

יורם נסלבסקי

אגדת לילה

בערבי קיץ צחיחים, כאשר הופכת בדידותי למעמסה, כשקירות חדרי, כך נדמה, כבר עייפו מנוכחותי, אני אוזר כוחות, חש אל הדלת בפסיעות מהירות, נחוש, ביני לביני, לגלות את לב ההוויה, הוא המקום שבו בוקעים החיים מבטן האדמה. אלא שבעומדי על מפתן הכניסה מתגנב עוד לחש היסוס אל אזני, מקשה סוגיה סבוכה, לא פתורה עדיין, אשר אינה מטרידה, כך נראה, אף אדם מלבדי: מה טיבו של אותו זה, אני תוהה, העומד על שפת המוות כמו על שפת תהום, מביט בה ועיניים אין לו, משקיף אל עומקה ויד אין לו שתצל מפני השמש. והנהו ניצב על פתח ביתי להפך את שלוות הלבטים המטלטלת אותי. מה תבקש, אני רוצה לומר, אלא שהוא, אף כי ניכרים בו מאמצים עילאיים להטות אוזן, איזה סוג של בלבול שורה עליו, גופו כמו ממצמץ כולו כלפי, נופל לרגלי ושב ומתרומם לעמידה, שמאחר שרגליים אין לו, אין היא יציבה יותר מביצה שהזדקפה, אז הוא עוצר את תנופתו, וכמו נושף אנחת רווחה.

אחזנו במושכות הלילה ונסחפנו במהירות אל בין אורות העיר העגולים, שקראו תיגר על החשכה הדחוסה והיו מרקדים ומתחלפים זה בזה כגחליליות, והתנודדנו כמותם, וחלפנו זה על פני זה כשדלקנו לשווא אחרי האורות, אלא שצלליות היינו, המאכלסות, כביכול, את המרחבים שהותירו האורות ריקים, ולפיכך התמזגנו ברגע אחד ושכנו והתפצלנו ברגע הבא, שאז כבר לא שניים היינו ומתוך כל הצטלבות נבקענו והוספנו אחד, ואם שלושה היינו בפעם אחת הרי גדל מספרנו מיד לארבעה, וכך בכל סיבוב עד שנמלא הכביש צלליות. מהר! מכאן! צעקנו זה לזה בעליצות, מלווים את צעקותינו במחוות שבוצעו בנדיבות, בהפרזה, והגדלתי אני לעשות והפכתי פני לאחור עד שעברו האחרונים, ושוב הפכתי, מושך ומעודד בכל כוחי, וכך גם ידידי מקרוב, שאף כי נעדר צורה כמעט לחלוטין ונדמה כברייה גולמנית מאין כמוה, היה עתה ערני ביותר, ואולי אף הרוח החיה בכל זה; אמנם היו צעקותיו לא מובנות כלל, אך בנימת הדברים

אי אפשר היה לטעות, ומחוויתו חיונית כל כך, גם אם חסרות מנעד באופן מעורר חמלה ממש, שרצון עז עלה בי לרוץ ולחבקו, להביע את נכונותי לשרתו עדי עד, ואולי זאת גם עשיתי, איני יכול לומר עוד בבירור.

כשאפסו כוחותינו עצרנו מן המרוצה, מתנשמים, צמאים למנוחה. ואולם עתה סירבו הרחובות, שקודם קידמו את פנינו בהתלהבות, להשלים עם נוכחותנו, והיו רוגשים כמו ים אומר לבלוע ספינה לא קרואה, כך שהיה עלינו לאחוז בחוזקה בעמודי התאורה, שנרתמו מיד למשימה והפכו, אגב כך, לשותפים מלאים בחבורתנו; הרחובות, מצדם, קשרו ברית עם עוכרי אורח למיניהם, טיפוסי לילה אדומי עיניים שהילכו בהם ביציבות מפתיעה, ביהירות אין קץ, והיו מלכסנים מבטם ומתיזים בפנינו מילות ארס וכוז. והנה החלו אנשי החבורה לערוק משורותינו, לנטוש בזה אחר זה את עמוד התאורה שבו אחזנו כבעוגן, לפנות עורף כדי לרקד ולכרכר סביב אותם מגדפים ריקים, ואולי אשמת היום היא, שהאיר טרם זמנו והפיל אימה בכני לוויתתי, שהיו, אחרי הכל, צללים.

הלילה נסוג, הבוקר פרץ מכל עבר וסימא את עיני, ואם הבטתי סביב רק את מבטיי שלי ראיתי, מביט עיוור בדמדומי השחר; הגידופים שזימזמו סביבי ריפו את האחיזה שאחזתי בעמוד התאורה, וככל שהתאמצתי להתאים את יציבתי לקצב תנודת הרחוב, כך היו כוחות האיזון שבי הולכים ונחסרים, ולהרף עין כבר נמצאתי מרחף על פני מעמקים, אלא שמיהר הרחוב לשוב ולצוץ מאי-שם כדי לחבוט חבטת נפילה בסבך העצמות שהיה גופי. הנפתי אגרוף אל השמים. מי אותו שד שכך צוחק לי, קראתי, שהשיאני לרדוף אורות תעתוע, שהביאני לחבור אל צללי-לילה נרפים, שהניחני אין אונים על גב אוניה נטרפת, ורק עמוד תאורה אחרון משמש לי משענת? חמק אף זה, הסיט פניו ושקע אל תרדמת היום.